

[Skytte.]

lem hr. Thorkil Kristensen, ved en bestemt lejlighed her fra talerstolen udtalte, at havde han været hjemme på det pågældende tidspunkt, var det radikale forslag ikke blevet gennemført.

Jeg nævner dette, fordi jeg som sagt gerne vil have klaring på disse spørgsmål. Jeg mener det venligt, når jeg siger, at vi ikke i fjor fik lejlighed til en realitetsdrøftelse, idet jeg antager, at det skyldes, at venstre, og måske de konservative, var klar over, at deres amtsskatteforslag ikke var så bæredygtigt, at det kunne holde til en saglig behandling i et udvalg.

Alfred Jensen: Vi vil ikke afvise den tanke, som dette lovforslag er udtryk for. De stigende sygehusudgifter har jo påført — og påfører stadig — kommunerne besværligheder, øgede udgifter, der gør tilskud ud over dem, der ydes nu, nødvendige, og det kan vi gå ind for. Men vi har ikke noget overblik over, hvor stor trangen til disse tilskud er. Det fremgår da også af ministerens redegørelse, at end ikke regeringen har det fornødne talmateriale, og derfor er det klart, at det ikke er muligt for os at tage stilling til, om de foreslåede beløb er de rigtige og rimelige.

Derfor må vi naturligvis forbeholde os vor stilling, indtil der foreligger mere materiale i sagen og lovforslaget kommer til behandling i tinget igen. Jeg kan dog sige, at vi er sympatisk indstillet over for tanken.

Oluf Pedersen: Det ligger jo sådan, at det offentlige skal bruge penge, mange penge, og dem skaffer man sig gennem skatter af forskellig art. Staten skaffer sig sine penge dels ved personbeskatning, dels ved indirekte skatter, formueskatter og også nogle ved skat på fast ejendom, deraf en lille del i form af grundskyld. Købstadkommunerne har forholdsvis noget mere af skatten lignet på fast ejendom. Kommer vi så til sognekommunerne, ligger forholdet endnu bedre, og kommer man til amtskommunerne, vil man se, at de har det bedste grundlag, hvorpå myndighederne kan udskrive deres udgifter, idet amtskommunerne ligner skatten på jorden — for så vidt ligner den på de samfundsskabte grundværdier. Det er et forhold, der åben-

bart ikke står de ærede forslagsstillere helt klart, ellers ville de vel ikke stille forslag om at flytte skatten fra det bedste grundlag, man har, over på et ringere, sådan som det antagelig er deres mening; der står jo ikke noget i forslaget om, hvor man skal få pengene fra, og hvem der skal betale; man opererer bare med at flytte byrden, men siger ikke, hvor man skal få pengene fra. Man kan nok sige, at pengene skal tages fra den fælleskommunale udligningsfond, men den skal dog have pengene i kassen for at kunne betale dem ud. Rent principielt må vi altså afvise at flytte skatten fra jorden over på mennesker.

Den ærede ordfører for forslagsstillerne hævder, at under den form for amtsbeskatning, vi har, er det landbruget, der betaler det hele o. s. v. Det kan man ikke læse ud af de priser, der er på landejendomme. Vi ved jo, at landejendomme sælges med de påhvilende offentligretlige byrder, på tilsvarende måde som man ved vurdering af fast ejendom fastsætter, hvad jord og bygninger er værd med de påhvilende offentligretlige byrder. Den sidste statistik, jeg har set, Statistiske Efterretninger for 7. november i år, fortæller, at priserne på landejendomme i året fra juli 1955 til juni 1956 har ligget ca. 94 pct. over vurderingen i 1950. Det vil altså sige, at kan man end klage over de store skatter på fast ejendom, ligger det dog ikke anderledes, end at salgspriserne på landejendomme er steget til at ligge 94 pct. over, hvad de ansattes til ved vurderingen i 1950; jeg synes ikke, det begrunder nogen omflytning af skattebyrden.

Sidste gang vi behandlede et forslag fra venstre om en flytning af skatten fra fast ejendom over på personer, afviste vi forslaget, men jeg sagde dengang, at vi ikke ville afvise, at nogle af de sygehusudgifter, som stod i forbindelse med trafikulykkerne, burde dækkes på anden måde. Hvis man nu fra venstres side vil gøre gældende, som man jo gør det, at det er landbruget, som gennem amtskatterne betaler til de sygehuse, som ligger i landdistrikterne, så vil jeg spørge: hvad så med byerne? Hvorfor skal det ikke være ligesådan dér? Jeg kunne godt tænke mig — det vil jeg i hvert fald være klar til at forhandle om — at man gik ind